

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Ved Bernhard Ingemanns og Lucie Mandix's Sølvbryllup 30 te Juli 1847

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Ved Bernhard Ingemanns og Lucie Mandix's Sølvbryllup 30 te Juli 1847", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1847_894-intro-shoot-idm76.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

“Ved den blanke Sö i Bögeskygge”

Grundtvigs sang består af fem strofer a otte vers med krydsrim. Sangen kan inddeles i tre dele: strofe et og to, der beskriver de første 25 år af ægteskabet, strofe tre, der henvender sig direkte til brudeparret, og strofe fire og fem, der peger frem mod de næste 25 år.

I de to første strofer beskrives sølvbrudeparret i en harmonisk og kontrastfri natur. Tiden er tilsyneladende gået i stå. Sommerdagen repræsenterer både sølvbrylluppets faktiske dato, den 30. juli, og er en metafor for de 25 år, parret har været gift. I overgangen mellem strofe et og to ophæves forskellen mellem varigheden af en enkelt dag og de 25 år, der er gået: “Thi paa denne Bögeholm i Norden / Varer Dagen femogtyve Aar. // Ja, saalænge vared Sommerdagen” (strofe 1, vers 7-8 og strofe 2, vers 1). Det er i denne idyl brudeparret hver morgen binder “sig en Brudekrands” (strofe 2, vers 8), dvs. den krans som en brud bærer oven på brudesløret på selve bryllupsdagen.

I strofe tre taler sangen direkte til brudeparret: “Hil da Eder” (vers 1). Grundtvig henvender sig til Bernhard som digter og Lucie som hans hyrdinde eller muse. Hun fungerer dog ikke blot som en muse for digteren. Det lader sig nemlig ikke afgøre, om de efterfølgende syv vers i strofen er en beskrivelse af hende eller dem begge, siden de begge er objekt for “Eder” (vers 1).

I strofe fire og fem bliver dagen til aften eller nat: “Sommer-Kvælden nu paa Slöret væver” (strofe 4, vers 1). Hvor dagen i de første to strofer var en metafor for brudeparrets ungdom og de første 25 år sammen, fungerer aftenen eller natten som en metafor for deres alderdom og det med ønsket om, at de næste 25 år må blive som de første: “Lign kun du i Længde Sommerdagen” (strofe 5, vers 3). I strofe fem gentager Grundtvig billedet med brudekransen fra strofe to, og lader den nu pege frem mod alderdommens idyl: “Lign i Yndighed det stille Soer! / Brudekrands af immerfriske Blommer / [...] Duft nu södt i femogtyve Aar!” (vers 5-6, 8).